

La Vall beneïda

LLEIJA: TERRA NOSTRA

Sota d'un cel sense ombres, transparent
com el vidre argentat de les estrelles,
dorm una vall en somnis, dolçament,
dorm una vall, bressol de meravelles.

Diuen que en un temps, la glòria hi feu estada,
que era, tal vall, la nina del bon Déu,
que els àngels l'escolliren per niuada,
que el sol hi resplandia amb lluissors de neu.

Que el vent li duia remors de benaurança,
la pluja l'adormia cantant-li amb llur somris,
la nit sense nit li era una esperança
i era tot bell, magnífic paradís!

Diuen que reis famosos de llunyanes terres
sentin, per la nostra, enveja i gelosia,
i per tenir-la, sagnants i cruels guerres
començaren un dia i altre dia.

I tot inútil, que la vall nostrada
era per Déu guardada i beneïda.
I sota d'un cel tot blau, enriolada,
la vall dels somnis s'adormia.

* * *

Quan la nit apunta dalt de la carena
que clou la vallada amb un ribet d'argent
i l'hora cavalca lliscosa i serena
amb màgics reflexes, domassos d'Orient;

I en els camps de blat, l'espiga daurada
es gita, manyaga, flectant els genolls;
i el riu remoreja amb dolça tonada,
i sento la flaire de flors i fonolls.

Quan la veu amiga, solemne i llunyana
del cloquer s'escampa per valls i masies,
i és com un cant que els cors agermana,
rosari de precis i enfilall d'alegries...

Quan guaito, dins l'ombra, com la nit s'escola
i els estels aboquen sa llum dins la vall,
i riu i es fa festes la Lluna tot-sola
i l'alba fa un estrep al vel de l'espai,

i l'horta cofoia va desensunyant-se,
les flors van obrint-se al bes del matí,
i el desig pren força, i va despertant-se
una joia nova ben dintre de mi...

Tinc por que els ulls acliquen les parpelles
cecs de tanta llum i tanta magestat,
puig és la nostra vall bressol de meravelles
i tot és clar, joliu i enjogassat...!

* * *

Terra nostra tortosina, valls dels somnis infantins:
terra noble i riallera, vall dels estels maragdins,
lluny de tu, d'enyor em moro
i tot és trist entorn meu,
y el fred del desfici em reca,
i em pesa tot com la Creu
de l'enyor, que és mal que mata
si lluny de la terra em veu...!

Terra nostra beneïda, vall dels somnis infantins.
Deixa que et canti el poeta, la glòria dels teus destins...!

JOAN CID Y MULET

(Englatina als Jocs Florals de Tortosa, l'any 1935)